

סובב הולך 155...
09.10.2020

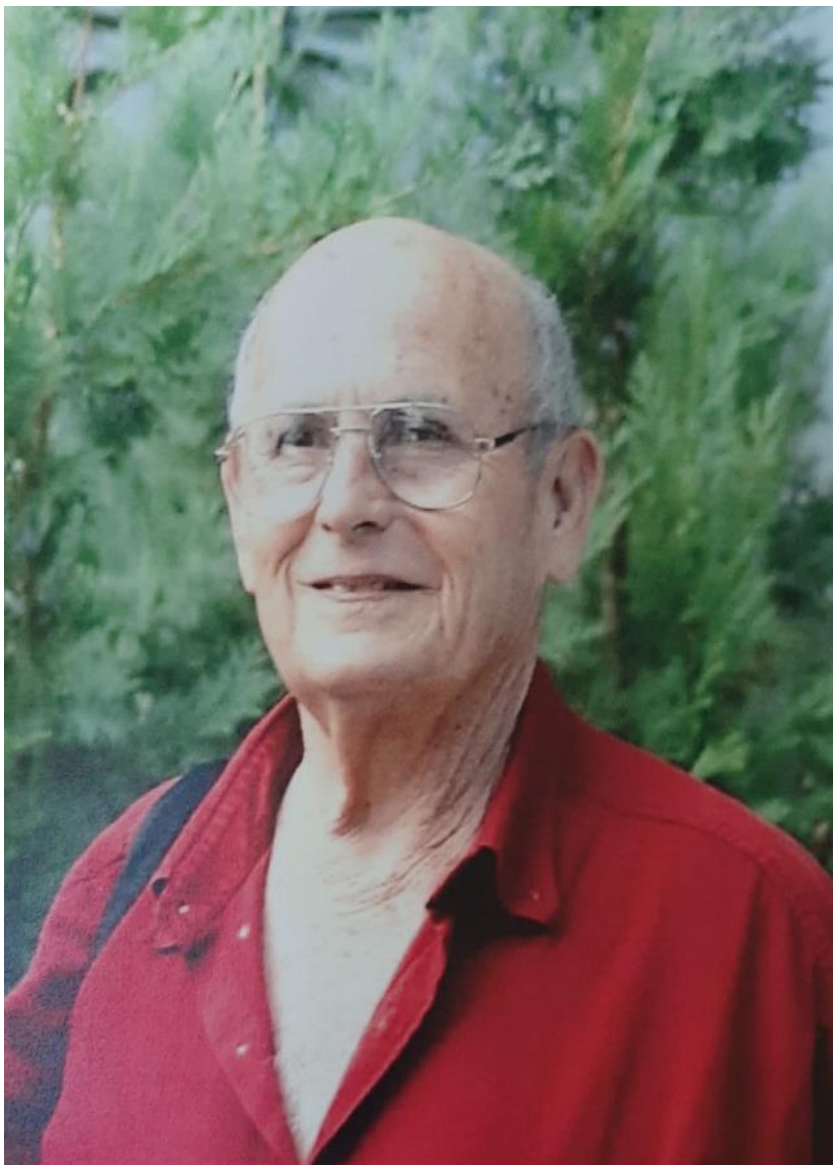

חברנו יונתן רשף איננו איתנו עוד

אנו משתתפים באבלם של דבורה (מיצי), זיו, ברק, הדר, פז
וכל בני המשפחה.

ההלוויה תתקיים היום, יום שלישי 6/10/2020
בבית העלמין בקבוץ דביר
בחוג המשפחה.

בית דביר

קח מילה טובה ותעביר אותה הלאה

משרד החינוך והשכלה
משרד ההשכלה הגבוהה

כי... "לא פעם זה קשה
אבל לרוב מילה טובה
מיד עושה לי טוב"
(ישיבך נדבך)

סובלנות
אונשר
נחנה
שפנ
חיוך
נדיבות
חברות
שמחה
חיבוק
סבלנות
אהבה
תקוה
שלוה
אדיבות
סובלנות

יצאתי לקניות,
בדרכי נתקלתי במודעה על
עץ,
תמהתי לעצמי:
"בעידן האינטרנט יש עדיין מי
שמשמש במודעות על
עצים?"
סקרנותי התעוררה,
התקרבתי ומייד חיוך ענק
התפשט על פניי.
נדמה לי שהחיוך עבר אפילו
את גבולות המסכה.

ללא מילים...

על הדרך פגשתי אותם: נערים שחוזרים מטיול ובלוי בסביבה.
יש מחצלת, מים, קופסת שח ושיחה...
ומה צריך יותר בימים אלה ?

מנקים את דביר – עדכונים

1. בטבלת הרישום מעודכן עכשיו חלוקה של אזורים - שימו ♥ באיזה אזור אתם.
2. הקפידו להביא אתכם - נעליים סגורות, כובע והכי חשוב מים.
3. שקיות זבל - אם ניתן שנציג/ה מכל קבוצה יאסוף לפני 17:30 ממיכל קליינר. אנחנו נחלק לקראת 17:30 לקבוצות שלא יכלו לשלוח נציג.
4. בסוף האיסוף של הזבל, אתם מתבקשים למצוא מקום מוגן ולרכז בו את שקיות הזבל אם אין פח בקרבת מקום. כמו כן, לעדכן את הגר בקון מזור/מיכל קליינר/מעין גולני על המיקום של השקיות.
5. פינוקים מצננים באחריותנו
6. <https://docs.google.com/spreadsheets/d/1GVFi9idyZcFC4GYFUwuK26jWWn-vNPZNw3HjaXIsGgY/edit?usp=sharing>

צהריים טובים "סטטוס קורונה":

1. בדביר יש כיום חולה מאומת אחד בלבד (חולה מס' 9) ו 13 תושבים בבידוד.
לאחר חקירה אפידמי' פנימית שלנו מול החולה מי שהיה בקירבתו עודכן ונכנס לבידוד.
 2. לכל מענה ריגשי לבני המשפחה בתקופת חולי או בידוד (לדוג' סיוע בתיווך לילדים),
ניתן להסתייע בד"ר טל פלג שגיא.
בכל התייעצות רפואית בנושא הקורונה ניתן להתייעץ עם ד"ר יפתח שגיא או ד"ר יעל גבעון(כהן).
 3. מרכולית - אנו מבקשים הקפדה על 10 אנשים בתוך המבנה, כלומר אם נכנסתם וראיתם שהמקום מלא, קחו אחריות, תצאו ותמתינו בחוץ.
 4. נא להקפיד לעטות מסיכות במרחב ציבורי (וכן, זה כולל את גני השעשועים...)
ולשמור על מרחק גם שיושבים מספר אנשים יחדיו בבתי פרטיים, ברחובות, בחצרות ובפארקים.
(זה מצמצם את סיכויי ההדבקות).
- בואו נשמור על דביר ירוקה

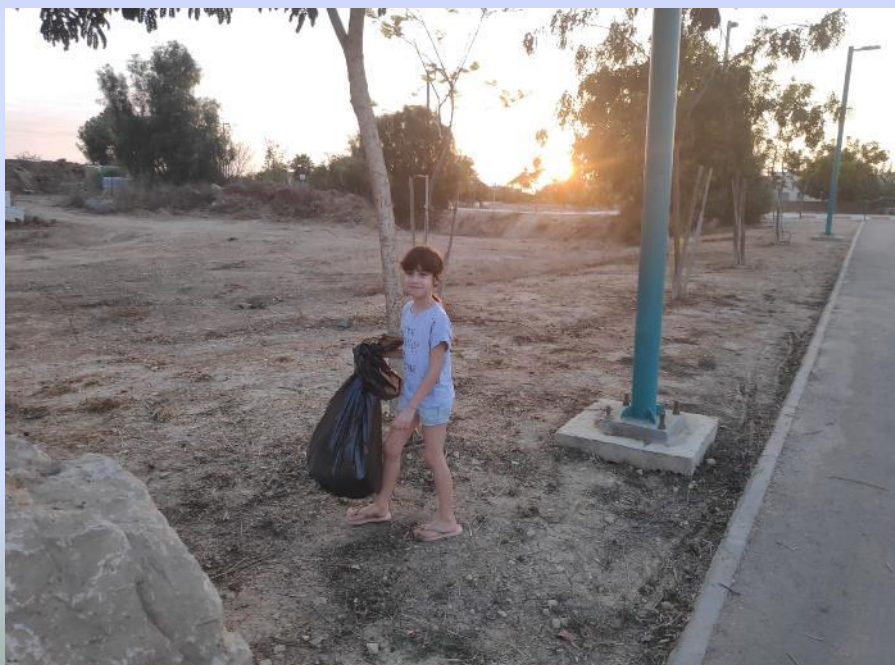

מנקים את דביר

חמישי 08.10
בשעה 17:30

מתחלקים לצוותים של 20
ע"פ אזורים
ומנקים את המרחבים שלנו

פרטים נוספים מטה

צוות ניקיון רב דורי

מילה טובה !

: כדאי שנהפוך את היוזמה הזאת
לקבועה, בתדירות של פעם בחודש

: צודקת. זאת התוכנית

: תודה על האירגון היה כייף, הלוואי
ויהפוך למנהג קבוע.

Made with
Frames

ימין ושמש
דורשים:
אספק לכולם!!

בומב

תרבות דביר גאה להציג -
שומרים על כושר לגוף ולנפש!
יום ד' 7.10 בשעות 18:00 ו- 19:00
הקהילה מוזמנת להשתתף
בפעילויות ספורט ופנאי שונות
נכנסים ללינק ונרשמים לפעילות המועדפת. כל
פעילות תכלול עד 20 איש, בסבב אחד או שניים

בואו לעשות טוב לעצמכם, למשפחה
ולקהילה

אנחנו כאן עבורכם!

שגרת הקורונה והסגר מפגישים אותנו עם התמודדויות חדשות ומצב של חוסר וודאות. מצב חדש זה מפגיש אותנו לעיתים עם עוצמות רגשיות שלא הורגלנו בהם. כולנו חווים את הקושי במידה כזו או אחרת.

לשם כך, אנו צוות מניעה ריכוזנו מענים טלפונים לשיחה, אוורור, ייעוץ וסתם מילה טובה.

מוזמנים לפנות בכל שאלה וצורך.

צוות מניעה דביר

ליאת ברגר: 054-440442

דגנית בר משה: 050-7433700

ירושלים סלע: 050-7871486

ענבל לואיס: 054-6558893

עובדת סוציאלית קיבוץ דביר

יפעת לוצקי: 052-2950749

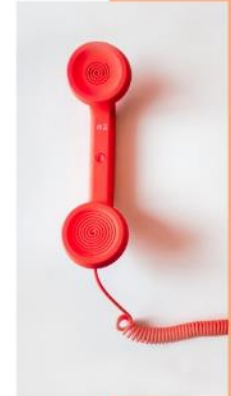
צוות מוגנות דביר

מיכל גומא: 054-6595288

טל פלג- שגיא: 052-3846013

יעל ירון: 052-3441176

איילת שמולביץ: 054-4599765

כל אדם זכאי לקבל 3 שיחות טלפון בכל קופות החולים
(בנות 45 דקות כל אחת) עם פסיכולוג ללא הפנייה וללא תשלום

קופת חולים כללית: *2700 קופת חולים מאוחדת: *3833

קופת חולים מכבי: *3028

קופת חולים לאומית: עמך: 02-6335209 , בית חם- 073-2800539

צוות המניעה הקהילתי בדביר,
מורכב מנציגות תושבים מתנדבים ובעלי תפקידים,
בליווי גורמים מקצועיים מטעם המועצה.
הצוות פועל ליצירת אקלים חברתי מיטבי תוך
קידום המוגנות של תושבי דביר ובהתאם לכך,
פועל במישורים שונים של מניעה.
הצוות רואה וחושב על הסיכונים המעסיקים את
הקהילה ובונה תוכנית ומדיניות בהתאם.

תושבים יקרים !

בשעה טובה התחלנו בפירוק הבריכה ואין דרך
חזרה...

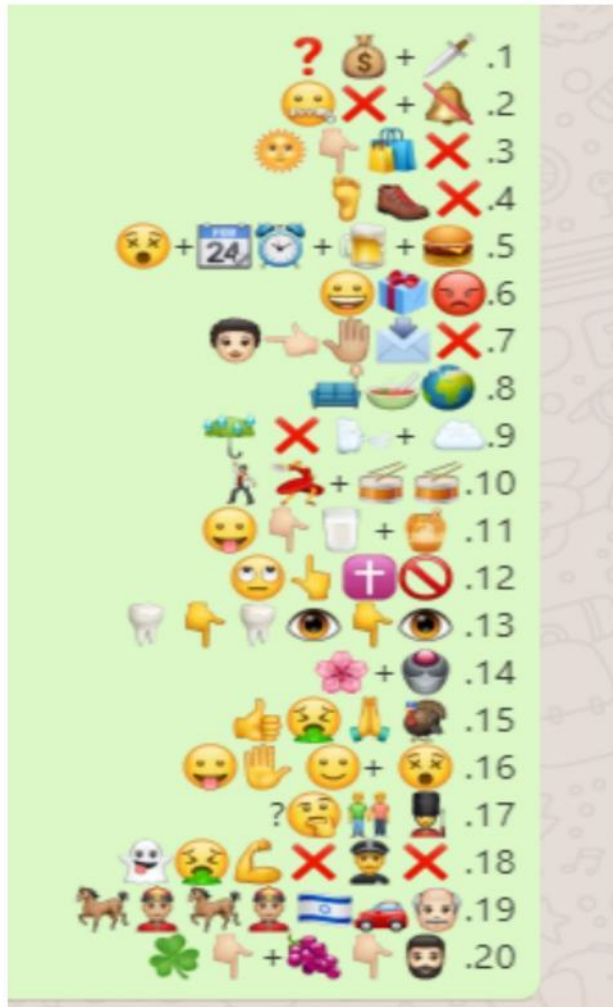
אנחנו נמצאים בשלבים מתקדמים מאוד בנושא
היתר הבנייה מול המועצה ומקווים שאחרי החג ועד
סוף אוק' נקבל את ההיתר המלא ונחל בבנייה.
הבריכה פורקה ואנו מבקשים לא להכנס למתחם
כל כניסה למתחם היא מסוכנת מאוד. נא תדרכו גם
את הילדים והנערים.

שיהיה לנו בהצלחה

איך אומרים "חדש ימינו כקדם" באימוג'י?

כשרצו להביע אהבה עזה בתנך אמרו:
 "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא
 ישטפוה"

היום-שולחים לב אדום פועם.
 שרצו להביע את כעסו של ה' אמרו: "ויחר אף ה' ",
 היום מספיק לקבל סמיילי זועם כדי להבין שמישהו
 עצבני עליך.

אולי אליעזר בן יהודה היה מחיה השפה העברית,
 אבל המדיה הדיגיטלית יצרה שפה חדשה משל
 עצמה.

לכבוד יום האימוג'י הבינלאומי, קבלו מ מיזם 929,
 חידות באימוג'י תנכית:

בחידות האימוג'י שלפניכם מסתתרים פסוקים
 וביטויים מוכרים בתנך.
 האם תוכלו לזהות אותם?

דרור, רץ, מצלם ומצטט

... "הולך נגד הרוח,
המדרכה מתנדנדת.
אני סומך על הגשם
שימשיך לרדת.
שיימשך הלילה,
אהובתי אל פחד,
תמיד הכי חשוק לפני
עלות השחר"...

(שלום חנוך, נגד הרוח)

Dror Bendler

... "תתארו לכם
עולם יפה פחות
עצוב ממה שהוא
ככה.
ואנחנו שם
הולכים עם שמש
בכיסים ומעל
גגות הכוכבים
והזמן עובר בלי
פחד ואני הולך
לפגוש אותה בגן
העדן" ...

(שלמה ארצי,
תתארו לכם)

חברים וחברות יקרים,

אני מעיין צ'ביק, בת דביר וכיום תלמידת מחקר בביה"ס למדעי הפסיכולוגיה באוניברסיטת תל אביב. בימים אלה אני שותפה בקבוצת מחקר בראשות פרופ' גלית יובל. יחד אנחנו רוצים ללמוד איך אנשים בוגרים שמכירים זה את זה היטב מזהים אחד את השני בתמונות מהילדות.

כדי לעזור לנו במחקר, אנחנו מזמינים אותכם להשתתף במשחק שבו תנסו לזהות את חברי דביר בתמונות הילדות שלהם.

מי יכול להשתתף?

חברים וחברות שהגיעו לדביר במסגרת גרעין, או שהגיעו בגיל דומה, וחיים בקיבוץ לפחות 25 שנים.

איך משתתפים?

1. שולחים אליי 2 תמונות ילדות שלכם, שבהן אפשר לראות היטב את הפנים (לא מהצד, בלי מסיכות):

תמונה אחת מגיל 4-5 ואחת מגיל 10-11. עדיפות לתמונות צבעוניות, למי שיש.

כתובת הדוא"ל שלי: maavant@mail.tau.ac.il

2. כשנסיים לאסוף תמונות מהרבה חברים, נשלח לכם קישור אינטרנטי למשחק.

3. המעוניינים יוכלו לקבל עידכון על תוצאות המחקר אחרי שיסתיים.

חשוב לומר:

אנחנו מחויבים לפרטיות שלכם. התמונות שיימסרו, כמו כל פרט אחר עליכם, לא יימסרו לאף גורם מחוץ לקבוצת המחקר ולא ייעשה בהם כל שימוש מעבר למשחק שתשתתפו בו.

מטרת המחקר אינה מסחרית.

לשאלות ולפרטים נוספים אפשר לפנות אליי בדוא"ל או בהודעת וואטסאפ – 052-8105620

תודה רבה ורק בריאות!

מעיין צ'ביק וצוות המעבדה לזיהוי פרצופים

אוניברסיטת תל אביב

בקרר באתר המעבדה שלנו: <https://people.socsci.tau.ac.il/mu/galityovel>

רגע, רגע, רגע לפני שעוברים הלאה

זו היא מעיין, בתם של יעל וגבי צ'ביק.

- ❖ זה יכול להיות תרגיל נחמד למשתתפים,
- ❖ הוא אינו עולה לרשת פתוחה,
- ❖ בסופו תקבלו משחק זיהוי פנים של חברי דביר
- ❖ אפשרי יהיה לקבל את תוצאות המחקר
- ❖ ויעזור במשהו למחקר (לא של הקורונה)
- ❖ מצרפת את הכתובת והקישור

maayant@mail.tau.ac.il

או בהודעת וואטסאפ – 0528105620

אתר המעבדה שלנו

<https://people.socsci.tau.ac.il/mu/galityovel>

"לאור הזיכרונות"

שלום חברים!

לא מזמן יצא לאור ספרו של גדליה לוטן בשם: "זיכרונותי" קראתי את הספר בעניין רב וחשבתי לראיין אותו, לכבוד הוצאת הספר. במחשבה שנייה, החלטתי לתת למילים שבספר, להעביר חלק מתכנו ללא תווך של שאלות.

כוון שהספר כולל 115 עמוד, שמונים וכמה שנים, המון ארצות והרבה עשייה, קצת קשה לשתף בכל תכניו.

בחרתי בחלק מספוריו שנראו לי מעניינים וקשורים לעבר של יהדות קובה, תנועות הנוער, העלייה לארץ וראשיתה של דביר.

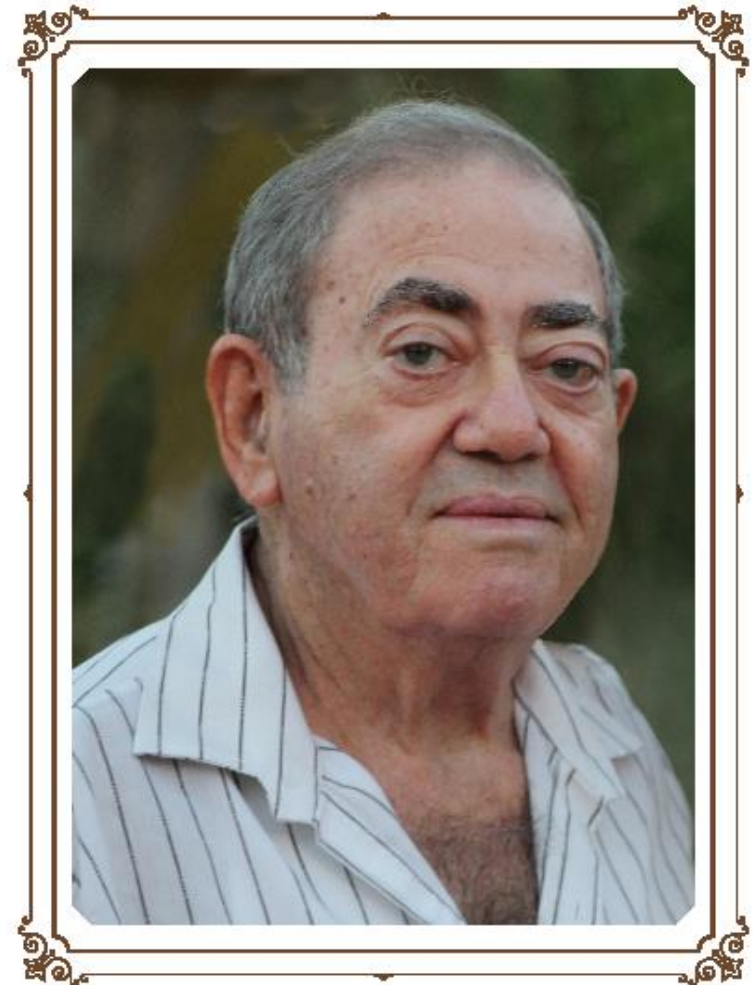
כי הרי איך אפשר להעביר זיכרונות של 85 שנות חיים, שיש בהן כה הרבה: חיי אדם, ארצות ומקומות, היסטוריה כללית ואישית, משפחה, טיולים חברים ועוד.

תודה לך גדליה ששיתפת אותנו בזיכרונותיך.

(ולמי שמתעניין לקרוא את כולו יהיה עותק בספריה.)

זיכרונותיי

גדליה לוטן

פתח דבר

בכל הזדמנות שיצא לי לספר לבני משפחתי זיכרונות מעברי, הרגשתי שגילו בכך עניין. בשנת 2008 יזמתי הוצאת ספר בספרדית על תולדות השומר הצעיר בקובה, שהוא גם סיפור נעורי בהוואנה.

בעת העיסוק בכתיבת הספר, חברי מאותה תקופה ביקשו שהספר יתורגם גם לאנגלית ועברית, על מנת שילדיהם ונכדיהם יוכלו לקרוא אותו. בעקבות זאת, התגבש אצלי הרעיון לספר את סיפור חיי במלואו. עם יציאתי לפנסיה, החלטתי שזה הזמן לעלות על הכתב את זיכרונותיי. היום כשאני

בן 85, זיכרונותיי עדיין שמורים עמי והכתיבה זרמה בקצב מהיר. להרגשתי, שום דבר לא נשכח.

הספר הזה מוקדש לילדים שלנו כתשובה לשאלותיהם על עברי, בעבר ובהווה. בכתיבת הספר אני עונה גם על הצורך האישי שלי להשאיר עדות לקורות חיי, לא רק לילדים, אלא גם לנכדים ואולי לנינים.

ההורים שלי

אמא נולדה בעיירה גוניאדז שבפולין, ביום כיפור, 18.09.1902. בשנת 1923 היא עזבה את העיירה ונסעה לקובה, שם הצטרפה לבן דודה שמואל, בעלה לעתיד. הם התחתנו ב- 11.09.1925 וגידלו שני ילדים: אופליה ואני. אמא הייתה חברה בוויצו ופעלה במסגרתה. היא הייתה פעילה גם בוועד ההורים למען השומר הצעיר.

אבי נולד בעיירה ינבה סוקולסקא שבפולין, בשנת 1898. הוא עזב את העיירה בשנת 1919 לאחר מלחמת העולם הראשונה. לאחר שהסתובב מעט באירופה, הגיע לקובה בשנת 1920. הוא רצה לחיות בארצות הברית, בה כבר חיו מספר אחים ואחיות שלו, אך חוקי ההגירה האמריקניים אילצו אותו לנסוע מספר פעמים בין קובה לארצות הברית, עד שהחליט להשתקע בקובה.

כל חייו היה ציוני, חבר וועד הפדרציה הציונית וכיהן מספר שנים כנשיא הקרן הקיימת לישראל בקובה. הורי השתתפו ברוב הפעולות של הישוב ואבי השתתף גם בכל מיני מגביות למען ישראל ולצרכי יהודים מקומיים.

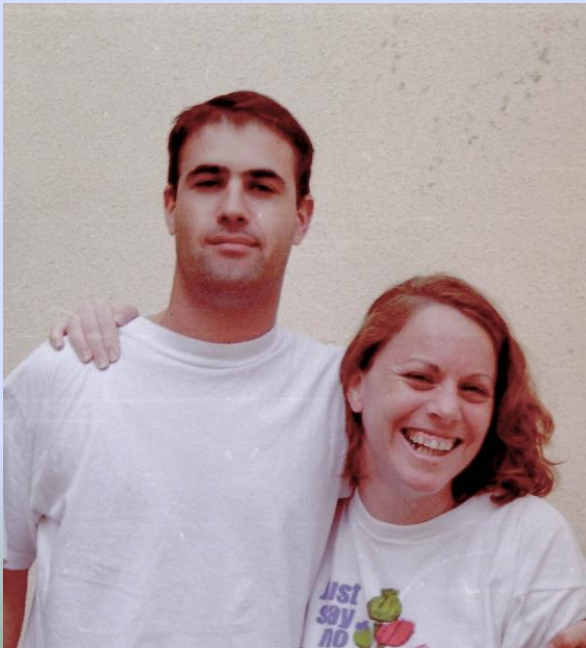
1925

1952

תמונות המשפחה

האוניה "סיינט לואיס" (Louis Saint)

בשנת 1939, כשהייתי בן 6, אבא שלי אמר לי יום אחד: "תתלבש מהר, אנחנו הולכים". לא ידעתי מה קורה. יצאנו מהבית ואבא התחיל ללכת מהר, נתן לי יד וסחב אותי אחריו.

הגענו לנמל הוואנה בו עגנה ליד הרציף אוניה. לאורך הרציף הסתובבו המון אנשים שצעקו אל נוסעי האוניה ואלה צעקו בחזרה. האוניה עגנה בנמל כמה ימים, ומידי יום היו הפגנות של הקהילה היהודית.

אבא ואני היינו מגיעים לשם כמעט כל יום. דבר מחריד שראיתי היה דמות שקפצה מהאוניה אל מי הנמל, מה שגרם למהומה.

אני זוכר שראיתי בקהל המפגינים קבוצת אנשים עם חולצות כחולות, אך לא הבנתי אז מי הם. מאוחר יותר, כאשר הצטרפתי לשומר הצעיר, הבנתי מי הם היו.

כאשר בגרתי וקראתי על פרשת אוניית סיינט לואיס, הבנתי מה קרה אז.

בשנת 1939 יצאה מהמבורג אוניית פאר גרמנית שעליה קרוב לאלף יהודים.

הם שילמו על נסיעתם ועל ויזה מסודרת לכניסה לקובה, אך כאשר האניה עגנה בנמל הוואנה לא נתנו להם לרדת. אבא הוסיף לסיפור דברים מחרידים. הוא סיפר לי שבשעתו היו רגילים לשחד את (לרדו ברו , Laredo Bru) נשיא הרפובליקה של קובה וחשבו שגם הפעם יצליחו לאפשר לנוסעי האניה לרדת לחוף.

קבוצה של נציגי הקהילה היהודית וביניהם אבי, פנו לנשיא שיפתור את הבעיה והופתעו לשמוע את סירובו. הנשיא התנצל, אך אמר שהפעם לא יוכל לעזור.

למרות הכל היו מספר משפחות שהצליחו לרדת מהאוניה, הודות לקרוביהם בהוואנה, ששיחדו את פקידי הנמל בסכומים נאותים. האניה הפליגה משם ועגנה בהמשך בשני נמלים בארצות הברית ובנמל אחד בקנדה, אך בכולם סירבו לקבל את הפליטים. האוניה נאלצה לחזור לאירופה, שם נרצחו רובם על ידי הנאצים.

פרל הארבור (Harbor Pearl)

כאשר היפנים תקפו את הבסיס הימי של האמריקנים בפרל הארבור ב-12.07.1941, הייתי בן 8.

באותה מתקפה גרמו היפנים לארצות הברית להצטרף למלחמת העולם השנייה.

למרות הזמן הרב שעבר מאז, זכור לי יום האירוע. הלכתי בשדרה עם אמא שלי וחברה שלה בשם פניה כהן.

זו הייתה שדרה כפולה, רחבה מאוד, והלכנו מהקפיטול לכיוון תחנת הרדיו הפופולרית ביותר אז בהוואנה, ה- CMQ - התחנה הפעילה רמקולים חזקים מאוד לכיוון הרחובות הסמוכים, ושידרה ברצף פרטים על מתקפת פרל הארבור ועל כניסתה של ארצות הברית למלחמה.

ראיתי המון אנשים הולכים וצועקים ומצטופפים ברחובות שמסביב לתחנה.

הלכתי בין אמא ופניה ופתאום שמעתי את פניה בוכה וצועקת.

אמא ניסתה להרגיע אותה. גם אני נבהלתי והייתי מבולבל כי לא הבנתי מה קורה.

אמא הסבירה לי אחר כך שמקס, בעלה של פניה שגם אותו הכרתי, היה יבואן בלעדי של צעצועים יפנים בקובה ועכשיו פניה דאגה שהוא יישאר בלי פרנסה.

כניסה לשומר הצעיר

משנת 1942 השומר הצעיר היה מקיים מושבות מחנות קיץ והייתה לכך פרסומת רבה. בשנת 1943 כשהייתי בן 10, אבא, שהיה פעיל מאוד בארגון הציוני בהוואנה, החליט שאני צריך לצאת למושבה. לא היה לי מושג מה זה השומר הצעיר ולא רציתי ללכת.

אז מה עושים? יום קודם עשיתי את עצמי חולה וכך כמובן, לא יכולתי לצאת. ביום היציאה בצהריים חשבתי שמספיק להיות חולה ואמרתי שאני כבר מרגיש בסדר.

אז אבא שלי אמר: "קח את התרמיל, אני לוקח אותך למחנה". לא רציתי, אך דברלא עזר. מכיוון שהמחנה היה מחוץ לעיר עלינו על אוטובוס ונסענו. אבא טעה וירדנו כמה קילומטרים אחרי הכביש שהוביל למחנה.

חשבתי שאולי נחזור כי אבא לא יוכל ללכת כל כך הרבה קילומטרים. להפתעתי הוא אמר לי לבוא והתחלנו ללכת דרך השדות לכיוון המחנה. השדה היה עם עשבים צפופים וגבוהים, היה חם מאוד והזענו. חשבתי שאולי נחזור אבל המשכנו ללכת זמן רב עד שהגענו לגדר תיל שהקיפה את המקום בו הקימו את המחנה.

אז חשבתי: אבא לא יוכל לעבור את גדר התיל ונוכל לחזור הביתה. שוב להפתעתי, אבא עבר בין חוטי התיל ואז עזר גם לי לעבור. כך התחילה דרכי בשומר הצעיר.

כאמור, התחלתי את דרכי בשומר הצעיר בשנת 1943. כשהתקבלנו לתנועה היינו בשכבת "בני מדבר". לאחר שנתיים עלינו לשכבת "צופים צעירים" ולאחר שנתיים נוספות ל"צופים בינוניים".

עסקנו בפעילויות אופייניות לתנועת השומר הצעיר כגון לימוד שירים בעברית, אותם שרנו בלי להבין את המילים, ריקודי עם ישראלים, משחקים צופיים ושיחות עם המדריך על נושאים שונים.

היינו יוצאים הרבה לטיולי יום ולטיולים בני יומיים עם ציוד ואוכל על הגב, כמובן מחוץ לעיר. אני רוצה לציין תמונה שעולה בזיכרוני ומלווה אותי עד היום:

ב 29 - לנובמבר 1947 האו"ם החליט לחלק את ארץ ישראל לשתי מדינות, מדינה יהודית ומדינה ערבית. באותו היום היינו בקן שפעל במבנה של הפדרציה הציונית. פתאום המזכירה קיבלה טלפון בו הודיעו לה על ההחלטה באו"ם. היא באה אלינו בשמחה רבה ומסרה לנו את ההחלטה. אז דניאל קוקיאל, חבר הקבוצה, צעק: "בואו לרקוד הורה!" ורקדנו כמו משוגעים.

מחנה הקיץ

גולת הכותרת של הפעילויות בתנועה הייתה מחנה הקיץ או, כפי שאנו קראנו לו, המושבה. למושב הקיץ היינו יוצאים מחוץ לעיר לכל מיני מקומות כמו הרשיי (Hershey) בית חרושת לשוקולד עם דשאים ענקיים, יערות ונהר, בו התרחצנו ושטפנו את הכלים. הבוגרים של הקן היו יוצאים כמה ימים קודם והיו מקימים את חדר האוכל מקירות עץ מוכנים. הם בנו גם מגדל גבוה, תורן לדגל, ובשנים מסויימות גם אוהלים. במשך היום במושבה היינו עסוקים בפעילויות שונות, כמו איסוף עצים למדורה, אותה היינו מדליקים לאחר ארוחת הערב ליד המגדל. היינו מעלים את הדגל לחלק העליון של התורן, מדליקים את המדורה וכולם היו נשכבים בשקי שינה סביב המדורה ושרים. כשחלק מהחברים היו נרדמים היו מתחילים התעלולים: צביעת הפנים של הישנים, תפירת שק השינה שלא יוכלו לצאת ממנו או אפילו זריקת החבר בשק השינה לנהר.

הנשיקה הראשונה

כשהייתי כבר שלוש שנים בשומר הצעיר, הכרתי נערה שהזמינה אותי לביתה. לאחר שיחה ארוכה התחלנו להתנשק. לפחות עבורי זו הייתה הפעם הראשונה. היא הזמינה אותי שוב למחרת, ואז כבר התנשקנו מיד, עד שהמשרתת שהייתה בבית ראתה את זה. ביום השלישי אותה נערה הזמינה אותי שוב, אך המשרתת לא פתחה לי את הדלת. דרך האשנב של הדלת היא אמרה לי כי קיבלה הוראה מההורים של הנערה לא לתת לי להיכנס.

כך הסתיימה פרשת הנשיקה הראשונה שלי

השוואה

השפעת השואה הגיעה שנת 1945, ואיתה סוף מלחמת העולם השנייה. עוד קודם התחלנו לקרוא ולשמוע על אירועי השואה, אבל עם גמר המלחמה התגלתה התמונה במלואה. עקבתי בחרדה אחר הסיפורים הללו והבטחתי לעצמי שלמשפחה העתיידית שלי זה לא יקרה ושצריך לעלות לישראל. זה קשר אותי יותר לרעיון של השומר הצעיר, שלא עזב אותי בנעורי. כתבתי על כך בפרולוג לספר על תולדות השומר הצעיר בקובה, "השומרים מהאי הקאריבי", שיצא לאור בשנת 2013.

פגישה עם אלברט איינשטיין

בשיחות קבוצת החברים בהכשרה עלה הרעיון לבקר את אלברט איינשטיין. החווה הייתה קרובה לפרינסטון. ביקשנו מהשליחה בהכשרה לנסות לארגן לנו פגישה עמו. אחרי זמן מה היא הודיעה: "יש תאריך, נוסעים למפגש עם אלברט איינשטיין!" כשנכנסנו לבית, ממש מול הכניסה, היה לוח ענק מהרצפה עד התקרה לכל רוחבו של הקיר. הלוח היה מלא נוסחאות. לידו ניצב סולם גבוה עד התקרה עם גלגלים. על הסולם עמדה עוזרת, שרשמה את מה שאיינשטיין הכתיב לה, כאשר הוא יושב מול הלוח ליד הכניסה. כמובן שלא יכולנו לדבר אתו על פיזיקה, אבל דיברנו על ישראל ועל ההצעה שקיבל, להיות הנשיא הראשון של מדינת ישראל. מאחר שהיינו הקבוצה הראשונה מההכשרה שנפגשה איתו, הוא שאל עלינו הרבה וכשהזכרנו את השומר הצעיר הוא התעניין לגבי האידאולוגיה שלנו והתפתח וויכוח. לאחר שעתיים של שיחה, אמרנו שלום בנימוס וחזרנו לחווה.

בתיא נולדה בקובה, בעיירה גואנאחי - Guanajay עיירה קטנה שהיו בה עוד שתי משפחות יהודיות. העיירה הייתה במרחק מספר שעות נסיעה מהוואנה. בשנת 1945, לאחר מלחמת העולם השנייה, עברה בתיא עם הוריה ועם חוליו, אחיה המבוגר ממנה, להוואנה. היא הצטרפה לשומר הצעיר, לקבוצת הבנות המקבילה לקבוצת הבנים שלנו. באחת המושבות כשכבר היינו בשכבת הבוגרים, נעשינו חברים. כאשר עמדתי לנסוע להכשרה, הצעתי לה לנסוע יחד איתי, אך ההורים שלה התנגדו. הנושא נשאר פתוח עד שאסיים את הכשרה, או עד שהיא תשכנע את ההורים שלה. במשך כל התקופה היינו בקשר מכתבים.

בקיץ 1954, נסעתי לביקור בן שבועיים בהוואנה, לצורך הקמת המחנה של התנועה. שם נפגשתי שוב עם בתיא. בנובמבר חזרתי מההכשרה לקובה לפני עלייתי לארץ. בחודש דצמבר החלטנו להתחתן ולאחר מכן לעלות ארצה. החתונה נערכה ב-13.01.55 בבית המשפט האזרחי בהוואנה. ב-16.01.55 נערך הטקס הדתי על ידי רב ולאחריו מסיבת הכלולות. לאחר החתונה נסענו לשבועיים למקסיקו.

כאשר חזרנו ממקסיקו חיכו לנו שני כרטיסים להפלגה מנמל הוואנה לנמל תל אביב באוניית המשא "אילת" הישנה. בתחילת פברואר התייצבנו בנמל הוואנה לעלות לאוניה, אך השלטונות הקובניים אסרו עלינו לעלות בטענה שזו אוניית משא ואסור לה לקחת נוסעים. מרוב המהומות שעשינו ירד רב החובל מהאוניה לרציף והודיע לנו שהאוניה מפליגה לנמל ניו-יורק, שם נוכל לעלות עליה. לא הייתה ברירה, אלא לטוס למיאמי ומשם לנסוע ברכבת לניו-יורק. הגענו לניו-יורק באמצע היום, ונסענו ישר לנמל, אך שם הסיפור חזר על עצמו. השלטונות האמריקאיים טענו כמו השלטונות הקובניים. רב החובל שכבר היכרנו, ירד ומסר לנו, כי האוניה מפליגה למונטריאול, קנדה, שם נוכל לעלות. ביילינו כמה ימים בניו-יורק וטיילנו בעיר. נסענו למונטריאול ברכבת. הגענו לקראת הערב ונסענו ישר לנמל. הפעם הצלחנו לעלות על האוניה.

העלייה לארץ

ההפלגה מהאי "סט-איל" לנמל תל אביב נמשכה 28 ימים רצופים, מבלי שעגנו בדרך באף נמל. שלושה דברים יפים ומרגשים חוונו בדרך:

- ביציאה מים לברדור האוניה ניתבה את דרכה בין הקרחונים ששטו עם הזרם, ולווייתנים הגיחו "לכבודנו" מן המים מכל הכיוונים.
- האוניה עברה את מיצר גיברלטר בליל ירח מלא, וראינו מצד אחד את הרי גיברלטר וספרד ומן הצד השני את הרי יבשת אפריקה, מראה מרהיב מאין כמוהו.
- בערב שלפני הגעתנו הודיעו לנו שלמחרת נגיע לישראל וכבר התחלנו להתרגש.
- למחרת, כאשר התגלה לפנינו חוף הים של הארץ המובטחת והאוניה התקרבה לנמל תל אביב, עמדנו על הסיפון כדי לחוות ולשמר את המראות שנגלו לעינינו.
- ב-30.06.1955, לאחר ארבעה חודשי מסע, עגנה האוניה ליד הרציף. ירדנו עם המזוודה ישר אל הרחוב. שם ישבו ליד שולחן מתקפל, על שני כסאות מתקפלים, שני פקידים ממשד הפנים, שהעניקו לנו תעודות עולה.
- כאן התחיל פרק חדש.

מראות מדביר – צלם דוד אולמר

הדרך לקיבוץ דביר

כששאלתי אותם איך נוסעים לקיבוץ דביר, אמרו לנו: "בטרמפים".

ירדנו מהאוניה בצהריים ופגשנו את אליעזר ושאלו מהגרעין הקובני, שבאו לקחת אותנו לקיבוץ דביר. אליעזר היה מהקבוצה שלי. כששאלתי אותם איך נוסעים לקיבוץ דביר, אמרו לנו: "בטרמפים". ארבעתנו, עם המזוודה, התחלנו לתפוס טרמפים מתל אביב לקיבוץ. מגדרה ועד צומת בית קמה נסענו על כביש צר מתקופת המנדט שלא היו לצידי עצים כלל. לאורכו היו ארבעה ישובים בלבד, שהוקמו במסגרת אחת-עשרה הנקודות בנגב בלילה שבין החמישי לשישי לאוקטובר 1946: קדמה, גת, גל-און ובית קמה. בצומת מצפון לקריית גת הייתה עיירה ערבית שננטשה במלחמת העצמאות בשם פלוג'ה, שנהרסה שנים מאוחר יותר בתקופת הפדאיונים. הגענו עם הטרמפים עד לצומת בית קמה. משם ועד לקיבוץ דביר הייתה דרך עפר בת 7 קילומטרים. בלית ברירה התחלנו ללכת בחושך ברגל, וכל פעם התחלפנו בנשיאת המזוודה. למזלנו הרב, באמצע הדרך הגיעה המשאית של הקיבוץ ואספה אותנו.

הגענו לקיבוץ בעשר בלילה, בדיוק כשהוקרן סרט על קיר האסם. החברים ישבו על הארץ מול הקיר. הייתה לסרט מכונת תרגום ידנית. מישהו היה מגלגל את התרגום בניסיון להתאימו לסרט. כל קשר בין הסרט לבין התרגום היה מקרי בהחלט. כשהגענו פגשה אותנו חברת קיבוץ ואמרה לנו שאחרי הסרט היא תיקח אותנו לחדר שלנו. חיכינו כשעתיים לסוף הסרט ואז היא הובילה אותנו לחדר בצריף. היו בו שתי מיטות סוכנות מברזל וארגז "תנובה", ששימש כארון בגדים. כששאלנו למה אין ארון אלא ארגז קטן ענתה החברה, שכל הבגדים שבמזוודה שלנו ממילא הופכים לרכוש הקיבוץ. כשביקשתי הסבר אמרה לי שבקיבוץ דביר הבגדים הם של כולם, ולא רק הבגדים אלא כל הרכוש. כך למשל, מעיל העור שקניתי בקנדה בדרך ארצה, עבר ליואל פרייס, מרכז הקניות, שהיה נוסע בטוסטוס לקניות בתל אביב. אותו הדין חל על ארגז הציוד שלנו, אותו שלחנו ישירות מקובה. הארגז הגיע לפנינו ועמד פתוח וחצי מפורק במחסן. חיפשתי בארגז את אוסף המטבעות הקטן שלי מזהב וכסף ולא מצאתי אותו. שאלתי את בעלי התפקידים על האוסף, אך לא קיבלתי תשובה. לאחר שבוע או שניים נאמר לי שנהג המשאית מהגרעין ההונגרי שעזב את הקיבוץ גנב את האוסף.

קיבוץ דביר, תחילת הדרך

היו שני פחוני שירותים ששימשו את כל החברים. המקלחת הייתה מבנה פח גדול עם טושים, ספסלים מעץ וכפכפי עץ, עם שתי כניסות, אחת לבנים ואחת לבנות. בין מקלחות הבנים למקלחות הבנות הייתה מחיצת הפרדה מפח. המחיצה הייתה מלאת חורים דרכם הבנות היו מציצות לבנים והבנים היו מציצים לבנות. מאוחר יותר, בשנת 1957, בנו בניין למקלחת הציבורית ואף הרחיבו אותו בתקופה מאוחרת יותר. עם הזמן, בנו את דירות החברים עם שירותים ומקלחות ומבנה המקלחת הפך עם השנים למחסן,

עד שנשרף ב"מפקד אש" בחנוכה 2014.

לאחר כל ההסברים ולפני שנפרדה מאיתנו חברת הקיבוץ, באותו הלילה בצריף, היא אמרה: "יש לכם 3 ימים לטייל בארץ. ביום הרביעי אתם מתחילים לעבוד". אחרי יום שלם של נסיעה מתל אביב לקיבוץ, שעתיים ישיבה על הארץ עד שהסתיים הסרט וההסברים של החברה שהדריכה אותנו, היינו די מזועזעים. בתנועה, השליחים היו מספרים לנו על ייבוש הביצות והמלריה, על התקופה של קיבוצי חומה ומגדל ועוד. אבל אף פעם לא סיפרו לנו על חיי היום יום, חוץ מסרטים על חלוצים שרים ורוקדים. בסופו של דבר השלמנו עם המצב, כי הרי רצינו לחיות בחברה סוציאליסטית כפי שחינו אותנו בתנועה.

המטבח וחדר האוכל שכנו בצריף גדול ווילון הפריד ביניהם. מבחוץ הוסיפו חדרון מוגבה ומדרגות שהובילו אליו, ממנו היו מקרינים את הסרטים. בחדר האוכל היה בכל שולחן מקום לשישה חברים. השולחנות היו מסודרים אחד אחרי השני בשני טורים. "החוק" היה שהחברים הבאים לאכול, ממלאים תחילה את כל המקומות בשולחן אחד ורק אחר כך מתחילים להתיישב בשולחן הבא. פעמים רבות ראינו חברים עומדים בכניסה ומחכים ששולחן יתמלא על מנת להתיישב בשולחן חדש.

“טרקטור לדביר” – מתנת הקהילה היהודית מקובה

התמונה של הטרקטור צולמה מספר חודשים מאוחר יותר ובה מופיעים על הטרקטור ארצ'י ברום, בתיה עם עפרה ואני ולמטה ליד הטרקטור עומדים אסתר ברום בהריון ושני אורחים מקובה, מניה ואברהם ווינשטיין, חברים טובים של הוריי שהיו בביקור בארץ ובאו לבקר אותנו.

בשנת 1953 חשבתי שגם לקיבוץ דביר מגיעה מתנה מהקהילה היהודית בקובה. לפני נסיעתי להכשרה פניתי לפדרציה הציונית וביקשתי שיחליטו על ארגון תרומות לצורך מתנה גם לקיבוץ דביר, אך התשובה הייתה שלילית. הנושא היה ידוע לשכבת הבוגרים החדשה וגם היה בין הדברים שמסרתי לשליחים החדשים, שיקה וניונקה, לפני נסיעתי להכשרה.

כמעט שכחתי מהנושא עד שיום אחד כשהייתי בהכשרה, קיבלתי פלקט שבו היה כתוב: **מבצע התרומות למתנה לקיבוץ דביר** שנפל בעיקר על כתפיהם של חברי תנועת השומר הצעיר מהישוב היהודי בקובה.

“טרקטור לדביר”

דביר: ישוב חקלאי בעת שלום מבצר בעת מלחמה

דביר: חלוציות בנגב

נא לזכור: החלוץ על הטרקטור

יכבוש את הנגב

טרקטור לנגב

תרום את חלקך.

הם פנו לחברי קיבוץ דביר בשאלה מה הם רוצים לקבל כמתנה. התשובה שהתקבלה מהקיבוץ הייתה טרקטור שרשרת Caterpillar D6. לאחר זמן רב נודע לי שאבא שלי נפגש עם איש הסוכנות היהודית אשר ישב בניו-יורק, על מנת לסדר את רכישת הטרקטור והעברתו לקיבוץ דביר. הטרקטור הגיע לקיבוץ דביר לפני שבתיה ואני הגענו לשם. הסיור הראשון שעשו לנו החברים הקובניים בקיבוץ, כלל בין השאר את הטרקטור.

כבשים תמורת עולים

עם עליית פידל קסטרו לשלטון ב 01.01.1959 - התחילה הגירה של עשירים מקובה, בני המעמד הבורגני, בעלי מקצוע נדרשים וכדומה. זה כלל גם את הישוב היהודי, כך שבסוף לא נותרה קהילה בהוואנה. הממשלה הטילה קשיים ומגבלות על היציאה מהאי, שרק הלכו וגדלו. עם ניתוק היחסים הדיפלומטיים בין קובה לארצות הברית בתחילת ינואר 1961, נעשה כמעט בלתי אפשרי לצאת מקובה באופן חוקי.

אלה שהצליחו עשו זאת בחשאי, הפליגו בספינות קטנות מהחוף הצפוני של קובה למיאמי, מרחק של 120 ק"מ. כמובן שבהרבה מקרים האנשים נספו בים.

בתחילת 1961 הציעה קובה לישראל הצעה מפתיעה. במסגרת פיתוח החקלאות שם הועלה רעיון לעיסקה:

ישראל תספק כבשים לקובה ובתמורה יעלו יהודים לארץ. במשך מספר חודשים יצאו מהארץ ארבעה מטוסים מלאים כבשים בטיסה ישירה לקובה, לפי זכרוני, עם חברת אל על.

בתמורה יצא כל פעם מקובה מטוס של חברת התעופה הקובנית בטיסה ישירה והביא את העולים לארץ. צורפתי אז לצוות של הסוכנות היהודית שקיבל את העולים בשדה התעופה. תפקיד הצוות היה בין היתר לסדר לעולים מקומות קליטה בארץ.

באחת הטיסות הגיעה **משפחת אנג'ל, שהייתה מיועדת לקליטה בקיבוץ דביר. המשפחה הגיעה בלי רפי, שהצטרף אליהם בקיבוץ כשלושה חודשים לאחר מכן.**

שגריר קובה בישראל עם עולים מקובה, לציון יום המהפכה הקובנית

ענת, הבת השנייה

ב10.07.1959- נולדה הבת השנייה שלנו, ענת סימונה. בתיה רצתה הפעם ללדת ליד ההורים שלה, בקובה. בחודש השישי או השביעי להריונה, ההורים שלה שלחו לה כרטיס והיא טסה להוואנה. בתיה נשארה עוד חודש נוסף בקובה לאחר הלידה, כי חברות התעופה סרבו להטיס תינוקת מתחת לגיל חודש. מאז ועד עצם היום הזה, ענת לא ביקרה שוב בארץ הולדתה. כל ילדי הקיבוץ, כמו בכל קיבוצי ה"קיבוץ הארצי", התחנכו **בחינוך המשותף**: הם חיו במסגרת בני גילם במשך היום וגם ישנו בבתי הילדים בלילות, בלינה משותפת. הילדים בילו בשעות שלאחר יום העבודה עם הוריהם במסגרת משפחתית כארבע שעות כל יום. התאוריה שעמדה מאחורי השיטה, היה הצורך ליצירת שוויון בין גברים לנשים בתחום העבודה, כמו בתחום הפעילות בערבים. כמובן בנוסף לכך, החינוך בחברת הילדים נתפס כגורם מגבש ומעצב את אישיותו של הילד. בעקבות המשבר הכלכלי הקשה בתנועה הקיבוצית בסוף שנות ה-80 ותחילת שנות ה-90, חלו שינויים מרחיקי לכת בקיבוץ. בשנת 1990 עברנו בקיבוץ דביר ללינה משפחתית.

עפרה, הבת הראשונה

בינואר 1956 בתיה הייתה בסוף ההיריון והחלו צירי הלידה. אחות הקיבוץ אמרה לנו לנסוע לבית חולים "קפלן" ברחובות. אני בתמימות שאלתי "איך?" והיא ענתה לי: "באוטובוס". נסענו בטרמפים לצומת, עלינו על האוטובוס, שהיה מלא, ובתיה נאלצה לעמוד חלק מהדרך. עמדתי וחשבתי כל הזמן מה יקרה עם היא תלד באוטובוס? בסוף הכל עבר בשלום ובתאריך 15.01.1956 נולדה בתנו הבכורה, עפרה.

סיפור מילדותה של עפרה:

בשנים הללו עפרה שמעה סיפורים על חתולים, ראתה תמונות של חתולים, אבל בקיבוץ לא היו חתולים ועפרה התעקשה שהיא רוצה חתול. באחת הנסיעות לתל אביב, בביקור אצל דבורה רייגרודסקי, ביקשנו מהנכד שלה, קובי, להשיג לנו חתול. הילד הלך לפחי האשפה בפינת הרחוב, תפס גור חתולים ג'ינג'י ונתן אותו לעפרה. עפרה גידלה את גור החתולים בבית הילדים. לא אכנס לסיפורים על החתול הראשון בדביר שגדל בבית ילדים, אבל יום אחד הוא נעלם אז אם תראו היום בדביר חתול ג'ינג'י לגמרי, הוא כנראה צאצא של החתול הראשון בדביר.

הקמת מגרש המשחקים הראשון בדביר

בחרנו לבנות את מגרש המשחקים בחורשה בה עובר היום ("שביל הצרצרים"). משק החי עדיין לא הוקם אז. נצבו שם שריונית ממלחמת סיני מ - 1956 וטרקטור פרגוסון ישן.

בוועדה בחרנו ותכננו את המתקנים שיהיו במגרש ומסרנו למסגרים את התכניות לביצוע.

תכננו נדנדות, מתקן גבוה לטיפוס על חבל, קרוסלה, רכבת, סולמות, מגלשה ועוד. לאחר בניית המתקנים גייסנו חברים להצבת המתקנים במגרש. סימנתי היכן לחפור את הבורות על מנת לקבע את רגלי המתקנים ולכסות אותן בבטון.

תפקידי היה לחפור את הבורות עבור המתקן של הנדנדות וחבל הטיפוס.

הייתי צריך לחפור עשרה בורות. חפרתי בור אחרי בור. כשהגעתי לבור השמיני, לא הצלחתי לחפור כי נתקלתי במשהו קשה. חשבתי שזה סלע, ניסיתי וניסיתי להזיז אותו אבל לא הצלחתי.

קראתי לעזרה ואחרי מאמצים רבים הצלחנו להוציא את ה"סלע".

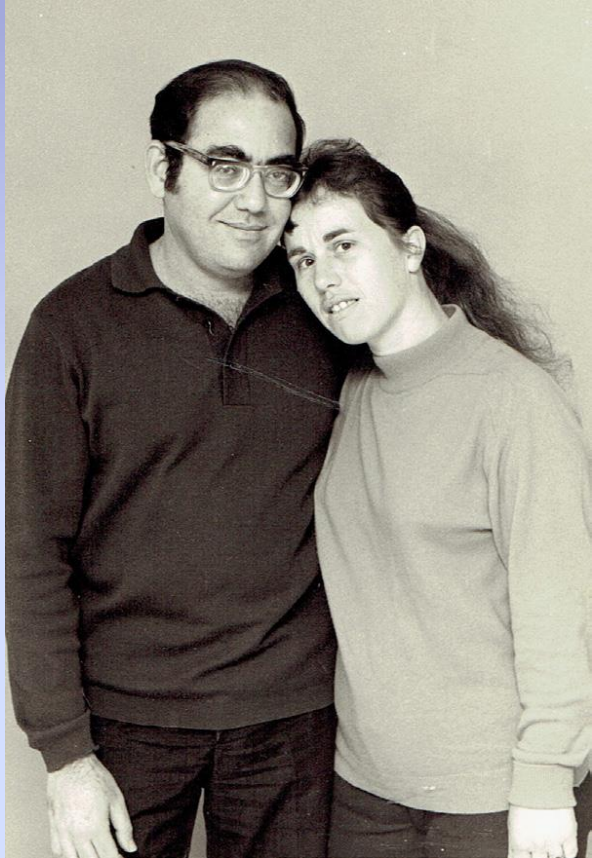
גילינו שזה כד חלב שנקבר באדמה. פתחנו את הכד ומצאנו בו נשק.

חקרתי מסקרנות את הוותיקים מה פשר הכד והתברר לי שהנשק קשור לפרשת סנה, פרשה שהביאה בשנת 1953 לפילוג אידיאולוגי במפלגה. הפרשה נקראה על שם משה סנה, שהנהיג את הפורשים, שהתחברו לבסוף למפלגה הקומוניסטית.

גם בקיבוץ דביר הייתה קבוצת חברים מתומכי משה סנה. הם עזבו את הקיבוץ אחרי וויכוחים אידיאולוגיים קשים וסוערים עם שאר החברים.

התברר שחברי הקיבוץ הסתירו נשק מאחר שחששו ממה שעלול לקרות, ורצו להגן על עצמם מתוקפנותם של חברי קבוצת סנה.

לימים אמנון סיפר לי - שיואל שחר מהגרעין ההונגרי אמר לו פעם שהסתירו נשק בשני מקומות נוספים בקיבוץ, שעד היום לא נמצאו.

היכרות עם אדיבה

בשנת 1970 פניתי למחלקת השידוכים בקיבוץ הארצי. האחראית אמרה לי שיש לה בחורה מיוחדת משער העמקים בשם אדיבה וכדאי לי להיפגש איתה. אמרתי לעצמי: מה כבר יכול להיות? מאחר שהייתי באורנים והמרחק לשער העמקים דרך השדות היה רק 15-20 דקות ברגל, החלטתי לנסות. ערב אחד עשיתי את דרכי מאורנים דרך השטח המגודר לבקר ויצאתי בדיוק מול הכניסה לשער העמקים.

פגשתי את אדיבה והתרשמתי ממנה לטובה, אבל שכחתי את המקטרת שלי אצלה. למחרת בערב חזרתי לקחת את המקטרת ואז התחיל הרומן. אדיבה טוענת שהשארתי אצלה את המקטרת בכוונה תחילה. אדיבה נולדה ב - 08.09.1941. ביוני 1967 היא התאלמנה, כאשר בעלה עמוס שגיא נהרג במלחמת ששת הימים.

היא נשאה עם בתם דורית, שנולדה ב - 15.07.1966. אדיבה למדה באורנים הוראת מדעי הטבע לחטיבת הביניים מאפריל 1967 עד יוני 1969. למעשה למדנו שנינו באורנים באותו זמן, אבל אף פעם לא נפגשנו. לאחר כשנה של היכרות, בתאריך 02.04.1971, אדיבה ובתה דורית הצטרפו אלינו בקיבוץ דביר. באותה השנה בתאריך 12.08 התחתנו ברבנות בבאר שבע, בחוג המשפחה הקרובה. משם נסענו כולנו למלון "נווה מדבר" לארוחה חגיגית.

על שמות בנינו: שמרי ואחלב

לאבא שלי היה שעון יד גדול שמאוד אהבתי, מזהב טהור וכרונומטר. כאשר הוא נפטר בשנת 1960 אמא מסרה לי את השעון. באותו הרגע החלטתי שאם וכאשר ייוולד לי בן אעביר אליו את השעון של אבי, בבוא הזמן. בתחתית השעון היו חרוטות ראשי התיבות של שמו של אבי, ש.ל. (שמואל לושינסקי). לכן רציתי שראשי התיבות של שמו של בני יתאימו לאלו של אבי. כאשר **שמרי** נולד, פתחתי את הקונקורדנציה של המקרא וחיפשתי בחלק של השמות הפרטיים, שם שיתחיל באות ש', כמו האות הראשונה בשמו של אבי. כך נבחר השם שמרי. במקרא השם מתייחס לארבע דמויות שונות בספרי דברי הימים א' ו-ב'. מבחינת שם המשפחה, כאשר אדיבה ואני התחתנו שינינו אותו מלושינסקי ללוטן. אז כדי לבחור את השם, פתחתי את הקונקורדנציה של המקרא ומצאתי את השם לוטן. לוטן היה אחד מאלופי אדום, מבני שעיר החורי המופיע בספר דברי הימים א'. כאן אני מוכרח לציין שאחרי שהחלפנו את שם המשפחה ללוטן, רבים שאלו מה הפירוש. היום זהו שם נפוץ מאד, אפילו כשם פרטי. השעון נמסר לשמרי לפני שנים רבות.

ב - 26.10.1975 נוסף עוד בן למשפחתנו. נסעתי עם אדיבה לבית חולים בבוקר ובאותו היום בלי הרבה הקדמות יצא לאוויר העולם צעיר בנינו. נתנו לו את השם אחלב. כמו במקרה של שמרי, רציתי לתת גם לו שם מקראי. חיפשתי שם ייחודי שלא יהיו אחרים באותו השם. רציתי שהוא יהיה משהו מיוחד. כנראה שהצלחתי, כי לא שמענו עד כה על עוד מישהו עם השם הזה. אחלב נשאל פעמים רבות על מקור שמו. מקור השם הוא עיר כנענית מתקופת הברזל, שכנראה הייתה בנחלת שבט אשר שופטים א', פסוק ל"א. לפי חוקרים מסוימים, **אחלב** הייתה בין עשרים הערים בארץ הגליל שנמסרו על ידי המלך שלמה לחירם מלך צור, אשר סיפק עצי ארזים ועצי ברושים וזהב לבניית בית המקדש הראשון בירושלים (מלכים א', פרק ט' פסוקים י"ג). כאשר אחלב שירת בצבא, בחיל האוויר, הייתה כתבה על אירוע הקשור אליו. מכיוון שבעיתון אסור היה לפרסם את שמו, כתבו ששמו דומה לצמח הסחלב.

מפקד חיל האוויר ואמא מעניקים לאחלב
דרגת סגן אלוף, 2013

שמרי ואחלב בחיל האוויר

מסיבת גיל הגבורות

ציון גיל הגבורות שלי הייתה הפקה ענקית של ילדיי, שהתקיימה בבריכת השחייה של הקיבוץ, בהשתתפות כ- 75 אנשים, בני המשפחה המורחבת ומספר חברים מהקיבוץ. היו ברכות קצרות וארוכות של ילדיי שמרי ואורנית בחרוזים, של אדיבה, של מיכאל פלד ועוד, וכמובן, דבריי שלי.

הוקרן שקופיקול ארוך שעפרה הכינה ובדבריה פתחה את המסיבה. אחלב כתב מילים לשיר שבוצע על ידי מקהלת כל הלוטנים.

בסוף הוגשה ארוחת ערב שלא קיבלה מחמאות, בלשון המעטה, אבל לפחות הרחיבה את זמן המפגש בין קרובי המשפחה. בחצות התחילו להתפזר.

בזה תם סיפור חיי. תם, אך לא נשלם.

שבת – שלום !